

redništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem poslopu.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
izdat z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Članki se ne vračajo in se morajo
priložiti do ponedeljka pred izdajo do-
datične številke vpslati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 števk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Št. 23.

V Ptuju v nedeljo dne 17. novembra 1901.

II. letnik.

Kmetje pozor!

Kdor se hoče naročiti na „Štajerca“
za celo prihodnje leto 1902, in nam z naro-
čilom ob enem tudi pošlje celo naročnino
v znesku 1 krono 20 vin. dobival bode letos
za novega leta naš časnik **zastonj**.

Na boj!

Deželnozborske volitve stojijo na Štajerskem skoraj
na vratih. Meseca marca ali aprila prihodnjega leta
bode se ta špektakel pričel. Takrat bodejo se gos-
podarji doktori zopet spomnili, da je naš ljubljeni cesar
kmetom dal volilno pravico. Oni bodejo obuli
pet visoke škornje in zlezli zdihovaje iz svojih ele-
mentnih stanovanj in svojih toplih pisarn ter vandrali
v umazanih potih od kraja do kraja, kmetom nje-
ro srečo in rešitev oznanjevat, za katere so celih
st let plodono (??) delovali.

Prva spoved.

Tako hudih časov še dvanajstletni Burkelčev
ni doživel kakor pri prvi spovedi.

Prav za prav bi bil moral že davno sprazniti
svoje svinčnik, v katerem je svoje hudobije shranjeval, pa kaj
če, ako so bili gospod sitni in mu niso prej ho-
le olajšati težkega bremena. Zmerom so našli kak
govor: v devetem letu je še premalo krščanskega
znal, v desetem se ni dobro spovednih molitvic
učil in v jednajstem letu sta si bila bojda s kate-
netom v veliki jezi. In tako je prišlo, da je smel
spovedi še le tedaj ko je bila mera že do vrha polna.

Njegova pobožna in skrbna mati mu je kupila v ne-
mno zjutraj v konzumnem društvu papirja in svinčnik
za 1 krajcar.

„Peter“, rekla je, ko je prišla od maše domov.
„Peter, sem k mizi se vsedi! Tu imaš papir — mislim,
ga bo dosti — in zdaj lepo premišluj, kaj si v
svojem življenju slabega storil; spomni se na velike
male grehe, da bodeš danes večerko tvojo prvo
spoved pošteno opravil. Vse si lepo zapiši, da na kaj
ne pozabiš.“

Tokrat bo tem gospodom težko šlo dopadenje
kmečkih volilcev pridobiti, kajti kakšne uspehe naj
poslanec seboj prinese, ako se on v deželnem zboru
niti prikazal ni, ako glas, kateri bi za kmečke koristi
mogel zadoneti v Gradci, se je isti samo vedno v
Mariboru, Celju in Ptuju ali v drugih krajih pri so-
dišičih slišal, kadar se je za tožbe ali pravde ali
rubežni šlo. Ako kmet izroči doktorju kakšno pravdo,
tako zahteva on, da doktor tožbo tudi vložil in ga
potem pri sodnji z lepim govorom zastopa. Tudi
poslanec so kmetje izročili važno pravdo, boj za
svoje pravice, za svoj obstanek in za osodo svojih
otrok.

In ako ti gospodje še tako lepo govorijo in še
tako grozno psujejo, bodejo kmetje z glavami zmaje-
vali in rekli: Kaj nam pomaga, ako nam dr. Jurtela
ali kateri drugi toliko obljubuje, on 6 let ni svoje
roke ganil in v prihodnjih šestih letih tudi nič na-
pravi ne bo. Oj! ko bi mi imeli samo enega pos-
lanca, kateremu bi se ravno tako slabo godilo kakor

Rahlo je šla potem v kuhinjo, kjer je opravljala
svoje navadno delo, pa danes vse bolj tiho, da bi ne
motila Petra, ki je v hiši kosmato vest krtačil.

In Peter je sedel za mizo, ali bolje rečeno, on
je visel na stolovnem robu. Božal je beli papir, grizel
svinčnik, in kadar se je spomnil na kako posebno
težko klado, segel si je z umazanimi prsti v lase, ki
so mu stali na glavi ko škop na razdrapani strehi.

Včasih je tudi po bliskovo potegnil z roko po
mizi, seveda nikoli zastonj. Vsakokrat je izvlekel
izmed prstov eno ali več muh, katerim je danes — pred
spovedjo mora človek že bolj usmiljen biti — samo
glave zdrobil.

Ko se je tako v par let svojega življenja zamislil,
postalo mu je vroče, da mu je „švic“ stopil na čelo.
Pa tudi ni bilo kaj malega, naj so mu take lumpa-
rije stopile pred oči, da mu je slabo postajalo.

A zraven tega je še stara, zaprašena ura na
steni pravila: čak — čak, čak — čak!

Najbolj ga je pekla vest zavoljo šekaste farovške
mačke. Pred pol letom jo je na tihem ubil in mrtvo
truplo v kurnik obesil. Potem je za bezgovim grmom
čakal, dokler ni kuharica kurom jesti prinesla. Uj!